Dosarul nr.2-613/23
(2-23004393-12-2-10012023-1)

H O T Ă R Î R E
în numele Legii

7 februarie 2025 mun. Chişinău

Judecătoria Chişinău (sediul Central)
Instanţa compusă din:
Preşedintele şedinţei, judecătorul Svetlana Vîşcu
Grefier: Alina Balanuța
Cu participarea: reprezentantul reclamantului*****-avocatul Mariana Barațianț,
împuternicită în baza mandatului seria MA nr. *****din *****
reprezentantul pârâtului *****-avocatul Constantin Chira,
împuternicit în baza mandatului seria MA nr. *****din *****.

A examinat în şedinţă de judecată publică, în sediul instanței, cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de***** către *****, cu privire la repararea prejudiciului cauzat prin defăimare.

C O N S T A T Ă :

Argumentele participanților la proces.

La 6 ianuarie 2023, ***** a depus în Judecătoria Chișinău, sediul Centru cerere de chemare în judecată împotriva lui ***** privind repararea prejudiciului cauzat prin defăimare.

În motivare, reclamantul indică că la 1 noiembrie 2022, pe pagina de Facebook a persoanei publice *****, a apărut postarea care se începe cu cuvântul „***** *șantajează* ...”, cu postarea unor fotografii de documente semnate de reclamant. Această postare este păstrată și accesibilă publicului larg pe pagina de Facebook a pârâtului.

Insistă că cuvintele „***** *șantajează* ...” nu corespund adevărului, așa cum, nu există nici o probă și nici nu poate exista, care să confirme aceste aserțiuni ale pârâtului.

Consideră că scopul plasării acestor cuvinte la începutul propoziției constă în atragerea atenției anume la această informație, prezentată ca adevărată și falsă în realitate, dar și pentru asigurarea vizionării acestor cuvinte defăimătoare de publicul larg. Astfel de informație falsă, răspândită ca mesaj din partea unui demnitar de rang înalt evident aduce prejudicii grave onoarei, demnității și reputației profesionale reclamantului.

Menționează că, în încercarea de soluționare amiabilă a litigiului, la 9 decembrie 2022, a expediat pârâtului o cerere prealabilă, însă, până la data depunerii acțiunii, pârâtul nu a reacționat.

Reclamantul susține că, având în vedere că mesajul a fost postat pe o rețea de socializare care prin natura sa este destinată accesului public și informații false au fost postate cu intenția parvenirii la cunoștință a utilizatorilor publici ai paginii deschise,

postarea din 21 noiembrie 2022, reprezintă răspândirea informației false în sensul Legii nr. 64/2010, ce lezează reputația profesională, demnitatea și onoarea reclamantului. În opinia reclamantului, acuzația directă despre apartenența la serviciile secrete ale unui stat străin, reprezintă o învinuire gravă, care evident afectează reputația profesională a oricărei persoane, cu atât mai mult a Primarului general al municipiului Chișinău.

Afirmă că, aceste acuzații lezează atât onoarea, cât și demnitatea reclamantului și plasarea în spațiul public a acestor afirmații urmează a fi confirmată prin probe incontestabile sau autorul publicației respective trebuie să suporte consecințe legale pentru răspândirea informației false.

Insistă că legea nu prevede excepții de la obligația respectării demnității, onoarei și reputației profesionale a oricărei persoane, iar denaturarea evidentă a informației despre oponenții politici reprezintă, în esență, lipsă de respect față de cetățenii acestei țări, or, într-un stat de drept, cu politica proeuropeană declarată, urmează să fie aplicate în practică principiul fundamental că toți sunt egali în fața legii.

Consideră că odată ce prin aserțiunea pârâtului este adusă o învinuire concretă în adresa reclamantului, această declarație nu poate fi calificată ca activitate parlamentară a pârâtului și, respectiv, la această situație nu se răsfrânge imunitatea parlamentară în cauze de defăimare.

Solicită ***** obligarea lui ***** să prezinte scuze publice și să dezmintă prin intermediul postării pe pagina de Facebook persoanei publice *****, cu următorul conținut „*Eu, *****, în legătură cu postarea pe pagina mea de facebook din data de 21 noiembrie 2022, în care am scris „*****”, dezmint informația precum că ***** ar fi agentul FSB. Aceste informații nu corespund realității, sunt false și denigratoare, care atentează la onoarea, demnitatea și reputația profesională a Primarului general al municipiului Chișinău *****, fapt pentru care exprim scuze publice*”; obligarea lui ***** să șteargă cuvintele „*****” din postarea din 21 noiembrie 2022, plasată pe pagina de facebook a persoanei publice ***** (https://www.facebook.com/radumarianMP).

Pârâtul ***** a depus referință pe marginea acțiunii formulate de *****, prin care a solicitat respingerea acesteia, menționând că libertatea de exprimare reprezintă unul din fundamentele esențiale ale societății democratice care asigură dezvoltarea ei și autorealizarea fiecărei persoane. Cu toate acestea, nici libertatea de exprimare și nici apărarea onoarei, demnității, reputației profesionale și vieții private și de familie, nu sunt absolute și nu au prioritate una în fața alteia.

Susține că jurisprudența CtEDO a delimitat trei categorii principale de exprimare – politică, artistică și comercială, acordându-i cea mai mare importanță protecție exprimării politice, care a fost definită foarte larg, astfel încât să includă discursurile privind toate chestiunile de interes public general. Problemele identificate ca fiind de interes public general includ: examinarea cauzelor în justiție, mediul înconjurător, sănătatea publică, abuzul de putere din partea poliției, mediul înconjurător, sănătatea publică, abuzul de putere din partea poliției, cruzimea față de animale, proasta gestionare a patrimoniului public, comportamentul ilegal al procurorilor, corupția funcționarilor de stat și activitățile entităților comerciale puternice.

Afirmă că reclamantul la momentul expunerii opiniei de către deputatul ***** în exercitarea mandatului, deținea o funcție publică, respectiv, reclamantul trebuie să fie deschis spre critică din partea societății a cărei reprezentant în Parlament este pârâtul.

Invocă că motivele invocate în cererea de chemare în judecată nu-și găsesc confirmarea, or, acestea sunt formale și nu pot face obiectul unei cercetări. Totodată, careva probe pertinente și concludente care să stabilească o încălcare a legislației cu privire la libertatea de exprimare, nu au fost prezentate.

Consideră că materialele dosarului în litigiu nu conțin argumente sau probe ce ar certifica faptul că declarațiile pârâtului poartă un caracter defăimător sau careva probe sau înscrisuri, din conținutul cărora să reiese dreptul reclamantului pretins încălca și care ar justifica pretențiile înaintate.

Prin urmare, pârâtul pledează pentru respingerea acțiunii.

Prin referința depusă, pârâtul ***** a solicitat încetarea procesului civil intentat în baza cererii de chemare în judecată depusă de *****, pe motiv că respectivul litigiu nu urmează a fi judecat în procedură civilă.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 16 mai 2024, s-a respins cererea de încetare a procesului, înaintată de reprezentantul pârâtului.

Reprezentantul reclamantului *****, avocata Mariana Barașianț în ședința de judecată a susținut cererea de chemare în judecată și a solicitat admiterea acesteia, reiterând argumentele de fapt și de drept expuse în acțiune.

Reprezentantul pârâtului *****, avocatul Constantin Chira în ședința de judecată a pledat pentru respingerea acțiunii, reiterând argumentele de fapt și de drept expuse în referință și în pledoarii.

Aprecierea instanței de judecată.

Audiind explicațiile reprezentantului reclamantului și cele ale reprezentantului pârâtului, studiind materialele dosarului și înscrisurile probatorii administrate la dosarul cauzei, verificând argumentele expuse de reclamant în acțiune în coraport cu obiecțiile expuse în referință, instanța de judecată conchide asupra netemeiniciei acțiunii depuse de *****, care urmează a fi respinsă, pentru următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 239 Codul de procedură civilă, hotărârea judecătorească trebuie să fie legală şi întemeiată. Instanţa îşi întemeiază hotărârea numai pe circumstanţele constatate nemijlocit de instanţă şi pe probele cercetate în şedinţă de judecată.

Conform dispozițiilor art. 240 alin. (1) Codul de procedură civilă, la deliberarea hotărârii, instanţa judecătorească apreciază probele, determină circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea pricinilor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părţi, legea aplicabilă soluţionării pricinii şi admisibilitatea acţiunii.

Potrivit dispoziţiilor art. 130 alin. (1) Codul de procedură civilă, instanţa judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multe aspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.

Probatoriul administrat și cercetat nemijlocit în ședințele de judecată denotă că pe 21 noiembrie 2022, ***** a plasat pe pagina sa de pe platforma de socializare „Facebook” o publicație, cu următorul conținut:

„***** *șantajează cu blocarea unui proiect major de apeduct în Moldova centrală, dacă ANRE nu-i aprobă dublarea abuzivă a tarifului la apă în Chișinău.*

Acesta a trimis o scrisoare în adresa comisiei parlamentare de profil, prin care se plânge că ANRE chipurile îi blochează dublarea tarifelor Apă-Canal Chișinău. Amintesc că întreprinderea municipală a cerut majorarea tarifului până la 23,65 lei/m3, sau cu 10,04 lei/m3+73,8 %). Aceștia au argumentat că de vină este creșterea tarifelor la energia electrică, chiar dacă impactul ultimei creșteri a prețului la electricitate este de 65 de bani la tariful de apă și nicidecum 10 lei în plus.

Mai mult decât atât, conform datelor ANRE, Apă-Canal Chișinău, în perioada anilor 2019-2021 nu a cerut nicio reducere a tarifului, chiar dacă prețurile la electricitate s-au diminuat în acea perioadă, fapt care a condus la formarea unor devieri tarifare pozitive (excedent de venituri) în mărime de 377 milioane lei (!). în schimb, o conducere are buget pentru telefoane de ultimă generație iPhone. Este evident că în lumina acestor cifre, este greu de înțeles o astfel de majorare substanțială.

Și acum, Ceban vrea să pună la spatele oamenilor neregulile care au avut loc la Apă-Canal din ultima perioadă și să șantajeze jumătate de țară, prin blocarea construcției apeductului magistral Chișinău – Strășeni – Călărași (cu lungime de 53km). Sursa acestui apeduct este Stație de Tratare a apei din mun. Chișinău și va asigura calitativ și cantitativ cu apă circa 170.000 persoane din aceste regiuni.

Autoritățile centrale nu vor admite acest blocaj. Apeductul către Străşeni & Călăraşi va fi finalizat, indiferent de intențiile lui Ceban” (f. d. 11-12).

Postarea a fost însoțită de două poze ale unui document semnat de Primarul general al municipiului Chișinău, *****.

Considerând că, unele din informațiile publicate de ***** pe pagina sa de „Facebook” sunt false, la 9 decembrie 2022, ***** a expediat în adresa lui ***** cerere prealabilă prin care a solicitat dezmințirea publică, cu prezentarea scuzelor de rigoare și ștergerea postării (f. d. 13-15).

Cererea prealabilă a fost expediată pârâtului la adresa de e-mail (f. d. 16).

Conform dispozițiilor art. 15 alin. (1), (2) al Legii cu privire la libertatea de exprimare, persoana care se consideră defăimată poate solicita, prin cerere prealabilă, autorului informaţiei şi/sau persoanei juridice care a răspîndit-o rectificarea sau dezminţirea informaţiei defăimătoare, acordarea dreptului la replică sau exprimarea scuzelor şi compensarea prejudiciului cauzat. În caz de deces al persoanei defăimate, cererea prealabilă se depune de către persoana interesată. Cererea prealabilă se depune în termen de 20 de zile de la data la care persoana a aflat sau trebuia să afle despre informaţia defăimătoare. Acesta este un termen de prescripţie. La împlinirea unui an din ziua defăimării, persoana nu poate solicita repunerea sa în termenul de depunere a cererii prealabile.

Potrivit art. 16 alin. (1) – (5) din Legea cu privire la libertatea de exprimare, cererea prealabilă se examinează în termen de 5 zile de către autorul informaţiei şi, după

caz, de către persoana juridică ce a răspîndit această informaţie. Dacă se constată că informaţia la care se referă cererea prealabilă este falsă sau nu se bazează pe un substrat factologic suficient, persoana juridică ce a răspîndit informaţia sau autorul informaţiei satisface cererea prealabilă, fiind obligat să efectueze, după caz, rectificarea sau dezminţirea informaţiei defăimătoare, acordarea dreptului la replică sau exprimarea scuzelor şi compensarea, la cerere, a prejudiciilor cauzate. Rectificarea sau dezminţirea informaţiei, acordarea dreptului la replică sau exprimarea scuzelor se efectuează în termen de 15 zile de la data examinării cererii prealabile, iar dacă informaţia a fost răspîndită de mass-media şi publicaţia sau emisiunea care a răspîndit această informaţie apare mai rar decît o dată la 15 zile, în următorul număr sau emisiune. Plata compensaţiilor în temeiul cererii prealabile se efectuează în termen de 15 zile de la data examinării cererii prealabile sau într-un alt termen convenit de părţi. În cazul refuzului de a satisface, integral sau parţial, cererea prealabilă, persoana lezată poate depune cerere de chemare în judecată.

Din textele de lege enunțate derivă că, până la sesizarea instanței cu o acțiune de apărare a onoarei, demnității și reputației profesionale, persoana are obligația legală de a solicita autorului informației, printr-o cerere prealabilă, rectificarea sau dezmințirea informației.

La caz, se constată că, reclamantul ***** s-a conformat dispozițiilor legale citate mai sus, or, înscrisurile dosarului atestă că, reclamantul a expediat pârâtului prin intermediul comunicațiilor electronice, cerere prealabilă prin intermediul cărora a solicitat dezmințirea informațiilor răspândite de pârât.

Articolul 17 alin. (1) al Legii citate supra, statuează că, cererea de chemare în judecată cu privire la defăimare poate fi depusă în termen de 30 de zile. Acest termen curge de la: a) data primirii răspunsului la cererea prealabilă; b) data expirării termenului pentru examinarea cererii prealabile.

Raportând normele legale citate mai sus în coraport cu circumstanțele de fapt ale speței constatate anterior, instanța de judecată constată că acțiunea lui ***** a fost depusă în instanță cu respectarea procedurii prealabile și cu respectarea termenului de prescripție, din care considerente, instanța de judecată are obligația de a se expune în fond asupra pretențiilor formulate de reclamant.

Se atestă că, prin acțiunea depusă, ***** își manifestă dezacordul cu faptul că în postarea publicată de pârâtul *****, acesta a utilizat textul „*****”, considerând că în esență informația difuzată poartă un caracter defăimător care îi lezează imaginea și reputația profesională, cauzându-i-i un prejudiciu de imagine, deoarece, informațiile difuzate de ***** reprezintă fapte neprobate.

Conform art. 3 alin. (1), (2) şi (3) al Legii cu privire la libertatea de exprimare nr. 64 din 23 aprilie 2010, orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare. Acest drept cuprinde libertatea de a căuta, de a primi şi de a comunica fapte şi idei. Libertatea de exprimare protejează atît conţinutul, cît şi forma informaţiei exprimate, inclusiv a informaţiei care ofensează, şochează sau deranjează. Exercitarea libertăţii de exprimare poate fi supusă unor restrîngeri prevăzute de lege, necesare într-o societate democratică pentru securitatea naţională, integritatea teritorială sau siguranţa publică, pentru a apăra

ordinea şi a preveni infracţiunile, pentru a proteja sănătatea şi morala, reputaţia sau drepturile altora, pentru a împiedica divulgarea de informaţii confidenţiale sau pentru a garanta autoritatea şi imparţialitatea puterii judecătoreşti.

În conformitate cu art. 7 alin. (1) şi (2) al Legii menționate, orice persoană are dreptul la apărarea onoarei, demnităţii şi reputaţiei sale profesionale lezate prin răspîndirea relatărilor false cu privire la fapte, a judecăţilor de valoare fără substrat factologic suficient sau prin injurie. Persoana lezată prin răspîndirea unor relatări cu privire la fapte poate fi restabilită în drepturi dacă informaţia este falsă, defăimătoare și dacă permite identificarea persoanei vizate de informaţie.

În interpretarea corectă a normelor legale enunțate, se înțelege că onoarea este un sentiment complex, determinat de percepţia pe care fiecare persoană o are despre demnitatea sa, în timp ce reputaţia înseamnă felul în care o persoană este considerată în societate și este dobîndită prin modul exemplar în care persoana se comportă în societate. Respectiv, orice atingere adusă demnităţii şi reputaţiei persoanei, o expune pe aceasta excluderii într-o măsură mai mare sau mai mică din sfera relaţiilor sociale, iar lezarea onoarei presupune că persoana simte schimbarea opiniei societății despre sine.

Instanţa de judecată subliniază că persoana care se consideră lezată poate solicita rectificarea sau dezmințirea informației, precum și repararea prejudiciului moral și material cauzat, iar restabilirea persoanei în drepturi poate fi făcută numai în cazul în care s-a constatat cu certitudine că informația este falsă. Aspectul defăimător al informației nu se prezumă, iar persoana care se consideră lezată urmează și are obligația să dovedească că a suferit o atingere a personalității, a reputației profesionale.

Reglementările similare sunt prevăzute şi la art. 24 al Legii cu privire la libertatea de exprimare în conformitate cu care, sarcina probațiunii este pusă pe seama reclamantului care trebuie să dovedească că pîrîtul a răspîndit informaţia, îl vizează şi este defăimătoare, informaţia constituie o relatare cu privire la fapte şi este în esenţă falsă, sau judecata de valoare nu se bazează pe un substrat factologic suficient, existenţa şi cuantumul prejudiciului cauzat.

Din ansamblul reglementărilor privind dreptul la liberă exprimare, rezultă că acesta nu este unul absolut, ci poate fi supus limitărilor, restrângerilor, în ipoteza în care folosirea libertății de exprimare este îndreptată împotriva anumitor valori pe care statul le poate apăra în mod legitim sau chiar împotriva democrației însăși.

Astfel, libertatea de exprimare, ca drept esențial într-o societate democratică, nu poate fi exercitată dincolo de orice limite. Ca orice altă libertate socială, ea presupune luarea în considerare a unor interese de ordin general, cum sunt siguranța națională, integritatea teritorială a statelor contractante, siguranța publică, apărarea acesteia şi prevenirea săvârșirii unor infracțiuni, protecția sănătății şi a moralei publice, garantarea autorității şi imparțialității puterii judiciare, precum şi a unor interese de ordin personal, anume reputația şi drepturile ce aparţin altor persoane, împiedicarea divulgării informațiilor confidențiale.

Aceste limitări se concretizează în posibilitatea existenței unor ingerințe ale autorităților statale în exercițiul dreptului la libertatea de exprimare, spre a se realiza scopurile enunțate de art. 10 paragraful 2 din Convenție. Instanța europeană a subliniat în

repetate rânduri că restricțiile la libertatea de exprimare, oricare ar fi contextul în discuție, nu sunt compatibile cu dispozițiile art. 10 paragraful 2 decât dacă îndeplinesc condițiile pe care textul le impune în privința lor.

Din interpretarea dispozițiilor normei convenționale evocate, rezultă că exercițiul libertății de exprimare presupune „îndatoriri şi responsabilități" şi el poate fi supus unor „formalităţi, condiţii, restricţii sau sancţiuni", ceea ce semnifică recunoaşterea posibilităţii pentru stat de a exercita anumite ingerinţe în exerciţiul acestei libertăţi fundamentale.

Cu toate acestea, restricţiile statale trebuie să îndeplinească anumite condiţii, respectiv să fie prevăzute de lege, lege care trebuie să întrunească cerințele previzibilității și accesibilității, să urmărească un scop legitim şi să fie necesare într-o societate democratică. Nu în ultimul rând, pentru a exista un echilibru între scopul vizat și mijloacele folosite, între interesul general și protejarea dreptului individual, acestor condiții li s-a adăugat și cerința proporționalității.

În jurisprudenţa sa, Curtea Europeană a statuat, cu valoare de principiu, că orice persoană fizică, inclusiv un ziarist, care exercită libertatea sa de expresie, îşi asumă „îndatoriri şi responsabilităţi", a căror întindere depinde de situaţia concretă, particulară în discuţie şi de procedeul tehnic utilizat.

Curtea a statuat că „dreptul la apărarea reputaţiei este un drept care, în calitate de element al vieţii private, este legat de art. 8 din Convenţie" (a se vedea *Chauvy şi alţii C. Franţei*, par.70).

În cauza *Petrina contra României*, s-a arătat că trebuie găsit un echilibru între libertatea de exprimare şi dreptul la viaţa privată, care cade sub incidenţa art. 8, echilibru care impune tragerea la răspundere a persoanelor vinovate de comiterea afirmaţiilor denigratoare, dacă afirmaţiile reprezintă situaţii factuale, lipsite de suport probatoriu, efectuate în cadrul unei adevărate campanii de denigrare şi reiterate în public, prin mijloace de comunicare prin presă şi mass-media cu rea-credinţă.

Instanța de judecată subliniază că, prevederile legale citate *supra*, trebuie interpretate și aplicate în concordanță cu jurisprudența Curții Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului, pentru că libertatea de exprimare este garantată și de art. 10 din Convenția Europeană, care prin paragraful al doilea permite statelor să aducă anumite limitări acestei libertăți, cu condiția să respecte cerințele prevăzute de Convenție pentru valabilitatea lor. Astfel, s-a prevăzut că „exercitarea acestor libertăți ce comportă îndatoriri și responsabilități poate fi supusă unor formalități, condiții, restrângeri sau sancțiuni prevăzute de lege, care constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru (…) protecția reputației sau a drepturilor altora (...).

Pentru a fi convențională, ingerința în libertatea de exprimare trebuie să îndeplinească trei condiții cumulative prevăzute de paragraful 2 al art. 10 CEDO, şi anume:

i) măsura să fie prevăzută de lege;

ii) să urmărească unul din scopurile legitime prevăzute în paragraful 2; și

iii) să fie necesară într-o societate democratică pentru atingerea lor.

Cu referire la prima condiție ca măsura să fie prevăzută de lege, instanța reține prevederile sus-citate de la art. 3 alin. (1), (2) şi (3) al Legii cu privire la libertatea de exprimare nr. 64 din 23 aprilie 2010, care prevăd condițiile și temeiurile de limitare a libertății de exprimare.

Iar, în privința condiției ca măsura să urmărească unul din scopurile legitime, instanța reține că unul din scopurile legitime prevăzute în paragraful 2 al art. 10 din Convenție, este protecția reputației altora.

Respectiv, odată ce s-a constatat cu certitudine că măsura de limitare a libertății de exprimare este prevăzută de lege și a urmărit un scop legitim, în continuare urmează a fi examinată cea de a treia condiție și anume, dacă există un just echilibru între, pe de o parte, protecția dreptului consacrat de articolul 10 CEDO şi, pe de altă parte, aceea a dreptului reclamantei la protecția imaginii și reputației profesionale, care, sunt garantate de art. 8 al Convenției.

Până la efectuarea unei analize în prezenta speță pe marginea celei de-a treia condiții, instanța consideră oportun de a stabili natura informației conținute în postarea publicată de pârât pe rețeaua de socializare la 24 august 2022.

Astfel, conform art. 7 alin. (1) din Legea 64 din 23 aprilie 2010, orice persoană are dreptul la apărarea onoarei, demnităţii şi reputaţiei sale profesionale lezate prin răspîndirea relatărilor false cu privire la fapte, a judecăţilor de valoare fără substrat factologic suficient sau prin injurie.

Alin. (2) al art. 7 din Legea nr. 64 din 23 aprilie 2010 stabilește că persoana lezată prin răspîndirea unor relatări cu privire la fapte poate fi restabilită în drepturi dacă informaţia cumulează următoarele condiţii: a) este falsă; b) este defăimătoare; c) permite identificarea persoanei vizate de informaţie.

Alin. (4) al aceluiași articol stabilește condițiile cumulative care urmează a fi întrunite pentru restabilirea în drepturi a persoanei lezate prin răspîndirea unor judecăţi de valoare, care sunt următoarele: judecăţile de valoare a) nu se bazează pe un substrat factologic suficient; b) au un caracter defăimător; c) permit identificarea persoanei vizate de informaţie.

În continuare, instanța va analiza care este natura afirmațiilor desprinse din conținutul postării din 21 noiembrie 2022, cea de fapte sau de judecăţi de valoare.

Întâi de toate, trebuie accentuat că, de regulă, Curtea a arătat generozitate în calificarea unor afirmaţii ca judecăţi de valoare, mai ales când la mijloc se află un interes public. În egala masură, în unele cauze mai complexe, Curtea a integrat noţiunea de interes public în analiza fapte-judecăţi de valoare.

Astfel, este de menționat că, determinând distincția clară între informații, denumite fapte, şi opinii, denumite judecăți de valoare, Curtea Europeană pentru Drepturile Omului a remarcat că existența faptelor poate fi demonstrată, în timp ce adevărul judecăților de valoare nu este susceptibil de a fi dovedit.

În cazul judecăților de valoare, proba veridicității este imposibilă, iar exigența administrării ei afectează esența libertății de opinie, care constituie unul din elementele fundamentale ale dreptului garantat de art. 10 din Convenție.

În această ordine de idei, la caz prezintă relevanță și prevederile art. 2 din Legea cu privire la libertatea de exprimare, care stabilește că judecată de valoare constituie opinie, comentariu, teorie sau idee care reflectă atitudinea față de un fapt, a cărei veridicitate este imposibil de dovedit, iar judecată de valoare fără substrat factologic suficient constituie judecată de valoare care se bazează pe fapte care nu au avut loc sau pe fapte care au avut loc, dar a căror expunere este denaturată până la falsitate.

Cu certitudine, judecăţile de valoare pot fi definite ca opinii personale, evaluări, descrieri cu privire la calităţile personale, profesionale sau morale ale unei persoane sau unui obiect, care, prin esenţa lor, sunt caracterizate de o doză inerentă de subiectivism.

În continuare, instanța notează că postarea din 24 august 2022, a ridicat chestiuni de veritabil interes public, ceea ce dă conţinutului acesteia protecţie suplimentară, conform articolului 10 al Convenţiei (cauza *Jersild v. Denmark*, hotărâre din 23 septembrie 1994).

La caz, se constată că la 21 noiembrie 2022, ***** a plasat pe pagina sa de pe platforma de socializare „Facebook” o publicație, în conținutul căreia a făcut următoarea afirmație „*****”.

Reclamantul a insistat asupra faptului că, această aserțiune/afirmație a pârâtului este neîntemeiată, nefondată și este de natură să-i afecteze imaginea și reputația profesională.

Analizând conținutul postării făcute de pârât, instanța conchide că prin intermediul acestei publicații, pârâtul a făcut niște afirmații, care conțineau un amestec de fapte și judecăți de valoare, fără un substrat factologic.

Sub acest aspect, se impune a fi precizat că, potrivit legislației naționale, judecată de valoare constituie opinie, comentariu, teorie sau idee care reflectă atitudinea față de un fapt, a cărei veridicitate este imposibil de dovedit, iar judecată de valoare fără substrat factologic suficient constituie judecată de valoare care se bazează pe fapte care nu au avut loc sau pe fapte care au avut loc, dar a căror expunere este denaturată până la falsitate.

Din conținutul înregistrării publicației atașate la dosar, urmează că cele expuse de ***** constituie un amestec de fapt și valoare de judecată, care sunt lipsite de substrat factologic.

În acest sens, pârâtul a precizat că textul „*****” de la începutul postării sale din 21 noiembrie 2022, a fost utilizat reieșind din cariera politică a reclamantului (anterior a fost membru al Partidului Socialiștilor din Republica Moldova), studiile pe care le are reclamantul (studii la o Universitate din Federația Rusă) și interacțiunile conducerii partidului din care a făcut parte reclamantul, cu unii reprezentanți ai FSB-ului rusesc.

Astfel, prin intermediul postării făcute, ***** nu a afirmat cert și fără echivoc, iar postarea nu a avut drept scop abordarea acestui subiect. O analiză a postării făcute de pârât, permite instanței să concluzioneze că subiectul acordat de pârât a fost altul decât cel al pretinsei relații a reclamantului cu FSB-ului rusesc.

Aceste circumstanțe permit instanței să concluzioneze că, aserțiunile pârâtului nu au fost făcute cu scopul de „acuzare” a reclamantului că ar fi afiliat serviciilor secrete ale unui stat străin.

Corespunzător, examinând aspectele menţionate în coraport cu circumstanţele cauzei, instanța de judecată ajunge la concluzia că acțiunea depusă de reclamant este neîntemeiată și urmează a fi respinsă.

În conformitate cu prevederile art. art. 238-241 CPC RM, instanţa de judecată, -

H O T Ă R Ă Ş T E:

Se respinge cererea de chemare în judecată înaintată de***** către *****, cu privire la obligarea pârâtului să prezinte reclamantului scuze publice și dezmințire prin intermediul postării pe pagina de facebook a persoanei publice ***** cu următorul text...; obligarea pârâtului ***** să șteargă cuvintele "*****" din postarea din data de 21 noiembrie 2022, plasată pe pagina de facebook a persoanei publice *****, ca fiind neîntemeiată.

Hotărîrea cu drept de apel în termen de 30 zile în Curtea de Apel Centru, prin intermediul Judecătoriei Chişinău sediul Centru.

Preşedinte de şedinţă,
Judecătorul **S. Vîşcu**